

WILG & MAND

1993 - 3

WILG & MAND

Doelstellingen Stichting Wilg & Mand

- Nieuwe perspectieven zoeken en creëren voor het Nederlandse mandenmaatwerk binnen de potentiële afzetgebieden.
- Behoud van het veelzijdige vlechtvakmanschap: o.a. door het uitgeven van handboeken en het stimuleren van cursussen.
- Behoud van de vak kennis betreffende de griendteelt en bevordering van een goed evenwicht tussen vraag en aanbod.
- Het initiëren en begeleiden van onderzoek/studies binnen het wilg-en-mand vakgebied.
- Het via een speciaal fonds aanschaffen van materiaal met een historische waarde: vlechtwerk, gereedschappen, boeken e.d.
- Het interesseren van zoveel mogelijk Nederlanders (incl. de overheid) voor de activiteiten van de Stichting Wilg & Mand.

Minimumdonatie: f 20,- per jaar

Donateurs ontvangen de bulletins gratis

Stichtingsbestuur:

Voorzitter : H.P. Verboord

Secretaris : C. Tutein Nolthenius

Penningmeester: A.D. van 't Hoog

Leden : B. Braster, P. Craenen, B. van Halen

Bulletin-redactie:

A.D. van 't Hoog (tel. 05783-1346), G.M. Pot-van Regteren Altena, C. Tutein Nolthenius.

Bijdragen voor het bulletin kunt u sturen naar het secretariaat.

Bij voorkeur getypt of in goed leesbaar handschrift.

Redactiesecretariaat, administratie en advertenties:

Van Heemstralaan 35, 6814 KB Arnhem, tel. 085-516507

Verzending bulletin:

W. van der Steeg te IJsselstein

Penningmeester Stichting Wilg & Mand, Vlijmen:

tel: 05783-1346 per 1-1-'93

Girorekening: 26 95 726

Bankrekening: 41 89 09 083, ABN-AMRO Bank, Vlijmen

Informatie en administratie cursussen:

Mw. C.M. Kuijpers-Zegers, Sarinkdijk 1, 7255 MS Hengelo (Gld)
tel. 05753-7481

Werkgroep Vaktaalonderzoek: voorlopig Mevrouw G.M. Pot-van Regteren Altena, Gortersweg 14, 1871 CC Schoorl,
tel. 02209-1502

Werkgroep Mandenmuseum: J. Overes, Utrechtsestraat 18,
3401 CV IJsselstein, tel. 03408-87450

Werkgroep Cursussen: G. Rijken, Drieboomlaan 77, 1624 BC Hoorn,
tel. 02290-18295

Werkgroep Materiaalvoorziening: B. van Halen, Velddijksestraat
6627 KE Maasbommel, tel. 08876-2212

Uitgave: Wilg & Mand. Verschijnt viermaal per jaar.

Dertiende jaargang, 1993 nr. 3

Drukkerij: A.J. van Midden, Dorpsplein 220, 3405 BJ Benscop

VLECHTCURSUSSEN

Hieronder volgt een groot scala van verschillende vlechtcursussen die er komende tijd gegeven zullen worden. Ze zijn van 2 dagen tot een hele week achtereen en van maandagavonden tot hele zaterdagen. Keus genoeg dus!

Van niet alle cursussen zijn op het moment van samenstellen van deze kopy alle gegevens bekend over dag, plaats en uur. Als dit bulletin bij u in de bus valt zijn we weer een stukje verder. Een telefoontje naar de betreffende aanmeldplaats zal dan hopelijk verder uitkomst geven.

Ook al is nog niet zeker wanneer of waar een bepaalde cursus wordt gehouden, laat toch maar alvast van uw belangstelling blijken en reserveer een plekje.

1993

Ermelo. Brand van Rijn gaat aan de Volksuniversiteit van Ermelo, "Het Palet", 8 woensdagmiddagen om de veertien dagen cursus geven, beginnende 15 september a.s.

Aanmelden op tel: 03417-52055.

IJsselstein. Bep Vink geeft op donderdagavond vanaf 16 september 10 x van 8-10 uur cursus in de "Startbaan" te IJsselstein. Aanmelden bij de contactpersoon, tel: 03408-87662.

Nederweert-Eind. Tillemans gaat vanaf woensdag 6 oktober weer een 20-tal lessen geven in het Openluchtmuseum Eynderhoof. Belangstellenden kunnen zich opgeven bij de Heer van der Paal, tel: 04951-32745.

Maartensdijk. Jan de Vos geeft 2 maal, steeds op vrijdag en zaterdag, een korte cursus. De data zijn 1 en 2 oktober en 4 en 5 november.

Aanmelden bij Mw. van Brenk- van Voorst, tel: 03461-3746.

Heerde. In het creatief centrum "De Hank" geeft Arie van 't Hoog weer gedurende de winter op maandagavond cursus van 19.30-22.00 uur. De cursus is volgeboekt.

Aanmelden tel: 05782-3214.

Steenwijk. Aan de Volksuniversiteit wordt bij voldoende deelname op donderdagochtenden 6 lessen gegeven van 9.00-13.00 uur. Data 14 en 21 oktober en 4, 11, 18 en 25 november.

Aanmelden tel: 05210-11115.

Zwolle. Op zaterdagen, te beginnen in november, zal een cursus worden gegeven. Voorlopig 5 zaterdagen.

Inlichtingen: Sylvia Meyer-Janse, tel: 038-226888.

1994

Amsterdam. Aan de Volksuniversiteit van Amsterdam op de "Doe zelf school", Keizersgracht 18-sous geeft José Schilder een cursus van 6 donderdagmiddagen, van 6 januari t/m 10 februari en 6 dinsdagmiddagen van 5 april t/m 10 mei 1994. Steeds drie uur achtereen.

Opgeven aan de Volksuniversiteit, tel: 020-6261626.

Schoorl. Bij de Stichting Sociaal Cultureelwerk, Damweg 7, wordt door José Schilder in gebouw "De Oorsprong" in Schoorl

op 10 woensdagavonden, beginnende eind januari 1994, een cursus mandenmaken verzorgd.

Aanmelden tel:02209-2672.

Burgwerd (Fr.). In dit Friese plaatsje, gelegen tussen Harlingen en Sneek, zal José Schilder vermoedelijk van 28 februari t/m 4 maart 1994 een vlecht cursus gaan geven in een boerderij waar ook overnacht kan worden.

Nadere inlichtingen bij Mw. Kuipers, tel: 05753-7481.

Arnhem: Naar alle waarschijnlijkheid zal Tonny Gerfen in begin januari weer een weekse-avondcursus in Volksuniversiteitsverband gaan geven in "De Coehoorn" in Arnhem.

MEDEDELINGEN VAN DE PENNINGMEESTER

Een acceptgiro die jaarlijks in het bulletin te vinden is, krijgt van de meeste donateurs een opvallende plaats in het bureau. Bij een klein aantal van onze donateurs raakt die gekleurde kaart zoek. Het jaar is dan om, en in de boekhouding blijven die plaatsen open. We denken te helpen door een herinnering te sturen: een betaling moet nog plaats vinden.

Als men de ontvangst van het bulletin op prijs stelt, is het goed toch nog te zoeken naar de acceptgiro. Want u ontvangt het volgende bulletin als u een donatie hebt gedaan.

Bij voorbaat dank ik u voor de medewerking.

VAN DE REDACTIE

Inleveren van kopy.

De kopy voor het Bulletin 1993-4 gaarne vòòr 15 oktober aan het secretariaat inzenden. Zo mogelijk met tekeningen en/of foto's.

Te koop aangeboden:

Een weekbak van gegalvaniseerd staal, afm. 385 x 35 x 40 cm.

Te bevragen tel.: 04180-4383.

Met de gedachte spelend dat 't hier in den lande moest barsten van de oude manden en in de Betuwe van de oude fruitmanden, kwam ik op het idee te proberen om onze museumcollectie middels een stukje in een streekblad, welk wordt verspreidt in de Betuwe en Bommelerwaard, uit te breiden.

Dat heb ik wel geweten: plusminus 30 manden zijn mij ten deel gevallen, die ik na vele telefoontjes en het rijden van zeer vele kilometers, met moeite in mijn schuurtje en onder mijn afdak wist onder te brengen. Alle manden zijn inmiddels aan de Stichting overgedragen met een brief aan elke mand met daarop vermeld: de schenker en zo mogelijk de maker en waarvoor gebruikt e.d. De Stichting heeft de gevers van de manden uiteraard zeer hartelijk bedankt.

De achterliggende gedachte van dit initiatief is dat het eigenlijk doodzonde is dat de manden die vroeger zoveel gebruikt werden vroeger of later op de brandhoop dreigen te worden verbrand. Deze manden gaan dan jammerlijk verloren voor 't nageslacht en daarmee de voor die tijd gebruikelijke vlechttechnieken. Als men oude manden verzamelt bouwt men, mijn inziens, een archief op, waaruit men kennis kan putten die voor latere generaties belangrijk kan zijn. Het is ook belangrijk dat het verhaal van de mand naar voren komt: functie, door wie gemaakt, welke techniek en waar verder voor gebruikt.

Zo kreeg ik een "plukben" uit Alem. Er ging 12½ kilo hard fruit in (appels/peren), twee keer volplukken en een kist was vol. De binnenzijde van de mand is voorzien van jute om het fruit niet te kneuzen. Deze plukben is indertijd gemaakt door de firma Nendels te Kerkdriel.

Een mandfles, inhoud ca 5 liter, is in 1948 gekocht bij een watersportzaak in Den Haag als watervoorraadfles en gebruikt op een 16² BM zeilboot genaamd "Meerkoet" en is ca 6 jaar gebruikt voor 14 dagen per jaar. De verdere jaren zijn gesleten op een zolder. Zo zijn er vele manden binnengekomen, ieder met een eigen verhaal.

Het is erg leuk om te verhalen aan te horen die zo'n mand bij de gever oproepen. Het was niet zelden dat ik anderhalf uur om de tafel zat om de nodige verhalen aan te horen wat de manden en het gebruik daarvan betrof. Soms moest ik wat graven om achter het gebruik te komen, maar in het algemeen lukte het goed.

Ik heb nooit nee gezegd tegen een mand die werd aangeboden, ondanks dat zij soms zeer versleten waren. Je weet immers maar nooit of je ooit een beter exemplaar tegenkomt. Ik vertelde dat het exemplaar ook door andere mensen bekeken zou worden en indien mogelijk gerestaureerd in het museum geplaatst zou worden. Iedere gever vond het leuk dat er belangstelling was voor een oude mand. Op één gever na had nog niemand van de Stichting Wilg & Mand gehoord!

Dit laatste gegeven brengt mij tot het volgende. Even het ruimtegebrek om de manden op te slaan en mogelijk tekort aan ruimte in het museum daargelaten, pleit ik ervoor om bovengenoemd systeem landelijk te ontwikkelen, waarbij zoveel mogelijk oude manden, gereedschappen, maar daarnaast ook de verhalen (kennis) wordt ingezameld. De hulp van de lokale pers, radio en desnoods stadstelevisie zouden

een functie kunnen vervullen. Met behulp van deze media is het misschien mogelijk om het een en ander te realiseren. Niet geschoten is altijd mis, denk ik maar.

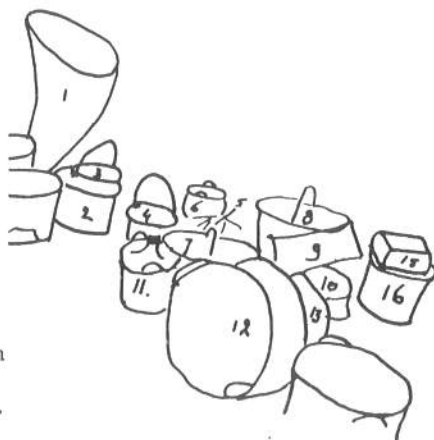
Rein Peelen

foto: Rein Peelen

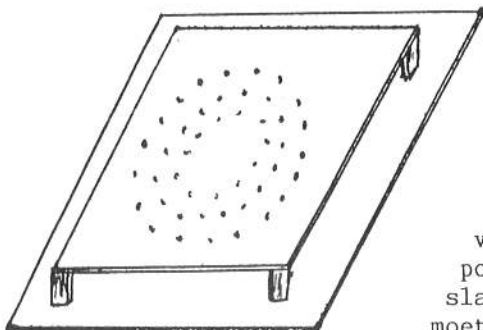
Een aantal van de ingezamelde manden.
v.l.n.r.

1. hoorn des overvloeds, Vianen
2. bushel, Vianen
3. plukhaanderik, Geldermalsen
4. fruitmandje, Ameide
5. kersenverzendmand met deksel, Zaltbommel
6. stofdoekenmandje, Zijderveld
7. eiermand
8. eieremand, Ameide
9. bushel, Culemborg
10. bushel, Opijnen
11. flesmand, Culemborg
12. en 13. tuutjes of tuitjesmanden, Heesbeen
15. schenen naaigarnituurmandje, Culemborg
16. boter- en kaasmand met deksel, Culemborg.

DE TERRASMAND

Tuinliefhebbers blijken erg enthousiast te zijn over terrasmanden. Dit zijn manden zonder bodem waarin plastic potten passen. Op deze wijze kan een vaak lelijk uitziende (maar praktische) plastic pot een aantrekkelijk uiterlijk krijgen.

Voor het maken van een terrasmand heb ik een hulpstuk gemaakt, bestaande uit twee multiplexplaten (dikte niet zo belangrijk). In de kleinste plaat heb ik voor drie verschillende potmaten drie cirkels met een oneven aantal gaten geboord van 10 mm. De middellijn van de cirkel is de diameter van de potbodem + $1\frac{1}{2}$ à 2 cm, omdat de inslag tussen de staken en de bodem moet. Deze bovenplaat is bij de hoeken bevestigd op de onderplaat. De afstand tussen deze twee platen moet royaal de afstand tussen de staken zijn. Nadat de

staken zijn geplaatst worden zij vastgezet met een kim, dan gaat de pot erin en worden de toppen bijeengebonden. Ze worden na een rondje sleeuwen of eeren weer losgemaakt, zodat er na het opvlechten voldoende ruimte blijft tussen de potrand en de bovenzijde van de mand opdat de pot er gemakkelijk kan worden uitgehaald.

Nadat de rand is gevlochten wordt de mand uit de mal getrokken en met de rand op de plank geplaatst. Na te zijn aangeklopt op een gelijkmatige hoogte worden de staken op een vingerdikte aangeprikt en iets gebogen. Is men met deze handeling rond dan buigt men de staak vóór de volgende langs en legt hem achter de daarop volgende. De laatste staak punt men iets aan en steekt hem onder de eerst omgelegde door en het geheel zit muurvast.

Potten van vijf en zeven liter zijn het meest gangbaar. Ik hoop dat u met deze uitleg uit de voeten kunt.

Albert Jansen

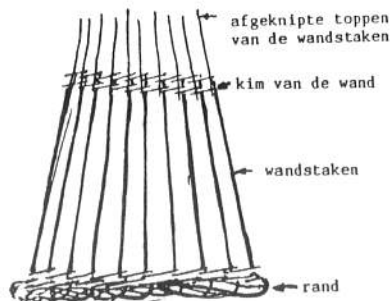
foto: Albert Jansen

EEN VLAAMSE VLECHTMETHODE

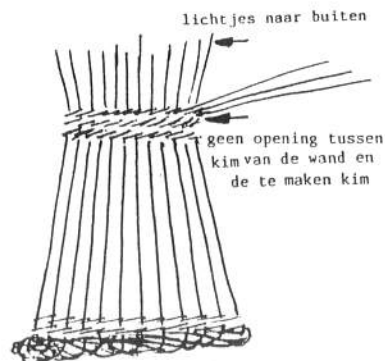
Onderstaande bijdrage mochten we van één onzer Belgische donateurs ontvangen. Hij beschrijft (uit de omstreken van Gent) de verschillen tussen de Belgische en Nederlandse overgang van bodem naar wand bij het vlechten.

Werkwijze hier in de streek:

1. Wanneer de bodem op maat is rond en wij met één toer kruisvlechten af (2 twijgen parend met voet beginnende).
2. De bodem opkruisen, overtollige voetjes en topjes afknippen.
3. De staken inbrengen (bodem met holle kant naar boven).
4. Bodem met staken omdraaien (bolle kant naar boven), staken prikken en rechtbrengen.
Wij maken dus geen bodemkim!
5. Nu een kim aanbrengen met 6 twijgen (2x3), beginnend en eindigend met de toppen. Dit kan worden vergeleken met de weerkim.
6. Na dit de wand verder afwerken met de Franse, de Hollandse of Zeeuwse eer of matten en afsluiten met kim (2x3) of naar believen.
7. Met de nog uitstekende toppen van de staken een rand vlechten. Toppen afknippen.
8. De mand nu omdraaien, bodem naar boven.
9. De afgeknipte toppen van de pas gevlochten rand gaan nu als staken dienst doen in de bodem. Naast iedere staak van de wand worden deze toppen ingebracht (soms hulp van bros noodzakelijk). Zie schets A.
10. Een kim aanbrengen met 6 dunne twijgen (2x3). Twee toeren, hierbij uw aandacht vestigen dat de staken een weinig naar buiten komen (zie schets B), en dat de kim heel goed aansluit met de kim van de wand.
11. Met de nog overblijvende toppen van de staken een rand vlechten naar keuze.

A

B

Onderaan is de bodem door deze rand extra beschermd en blijft gevrijwaard van slijtage. De rand kan bij slijtage eenvoudig door een nieuwe rand vervangen worden! De bodemrand kan zelfs worden aangebracht wanneer we met bodem- en weerkim hebben gewerkt. Deze methode kan zowel bij de ronde als de ovale bodem worden toegepast.

Ik hoop met deze bijdrage een misschien ongekende techniek bij sommige Nederlandse mandenvlechters bij te brengen.

Gaston van Gaever
Wachtbeke
België

Een Frans loopmandje

Mevrouw Alting-Schutte schrijft ons over bezoeken aan mandenmusea in Zuid-Frankrijk. Naar aanleiding van een berichtje in Wilg & Mand '92-1 zocht zij in juni '92 allereerst naar zo'n museum in Saint Symphorien-sous-Chomérac in de Ardèche. Maar dat bleek helaas niet meer te bestaan. De oprichter-beheerder, een mandenmaker, was overleden en blijkbaar was er geen opvolger te vinden geweest.

Dit jaar ontdekte zij echter een ander Musée de la Vannerie in Cadenet: "La glaneuse". Cadenet ligt in de Vaucluse in het dal van de Durance, ca 60 km ten zuidoosten van Avignon en ten zuiden van het gebergte de Lubéron.

Over dit museum schrijft mevrouw Alting:

"Aan de oevers van de Durance werd vroeger veel aan mandvlechten gedaan, vandaar dit museum. ~~De ontvangst was buitengewoon vriendelijk en op alle vragen kregen we zo uitvoerig mogelijk antwoord.~~ Ook was er een video-film (ca 20 min.), waarin een oude mandenvlechster haar verhaal deed over het oude beroep van mandenvlechten in Cadenet en omgeving. Het was daar het werk dat veelal door vrouwen werd gedaan.

In het museum waren veel oude foto's over de mandenmakerij te zien, verder oude gereedschappen en gebruiksvoorwerpen en natuurlijk allerlei manden en korven, meubels enz. Er zijn heel mooie ansichtkaarten te koop met afbeeldingen van verschillende manden *1).

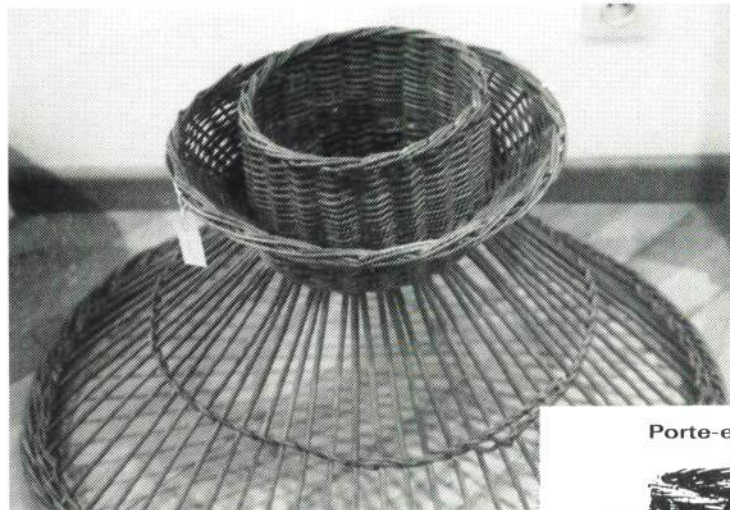
Tussen allerlei korven en manden in het museum zag ik er één, waarvan ik niet begreep waar die voor diende. Het leek een soort korf die over kuikentjes wordt geplaatst, zoals achterop W & M '92-4. Maar nee hoor, het bleek dat deze korf gebruikt werd (wordt?) voor een klein kind dat nog niet kan lopen. Het wordt erin gezet, het binnenste "mandje" heeft uiteraard geen bodem (afb. 1) en past precies om het lijfje van het kind. Zo kan het zijn eerste stapjes zetten zonder gevaar van vallen en zich bezeren.

Weet iemand misschien of in Nederland ook dergelijke "loopmandjes" bekend zijn? Ik had ze nog nooit eerder gezien."

Tot zover mevrouw Alting, die wij dank zeggen voor deze interessante informatie en voor de foto die zij van de merkwaardige "loopmand" maakte. De "porte-enfant" is ook afgebeeld in "La Vannerie

Francaise" *2) (afb. 2). Dat exemplaar is iets anders van makelij, mogelijk dus afkomstig uit een ander deel van Frankrijk.

Of de loopmand ook in Nederland bekend was weet ik niet. Wel meen ik me afbeeldingen, 18de of 19de eeuws, te herinneren van kindertjes in houten looprekjes, op wieltjes. Het lijkt me niet helemaal onwaarschijnlijk dat daaraan, heel lang geleden, een gevlochten vorm

Afb. 1

foto: J. Alting-Schutte

Porte-enfant

Afb. 2

is voorafgegaan. Noch de gevlochten, noch een latere houten uitvoering heb ik echter ooit aangetroffen in boedelinventarissen, waarin je ze toch zou verwachten naast de de veel voorkomende wiegen, bakermatten, luiermatten en vuurmanden. Ik eindig dus ook met een vraag: wie zoekt er mee naar plaatjes van peuters in loopmanden of -looplekjes?

M.P.

*1. Het museum is geopend maandag en woensdag-zaterdag van 10-12 en 14.30-17.30 uur. Zondag van 14.30-17.30 uur.

*2. La Vannerie Francaise, Paris 1990, blz. 118.

Onze donateur Jaak Venken uit België reisde onlangs door Neder-Oostenrijk. Zijn oog werd o.a. in de buurt van Krems herhaaldelijk getroffen door "kleurrijk versierde gevlochten strooien kransen".

Hij zond ons een paar mooie voorbeelden die wij helaas slechts in zwart-wit kunnen afdrukken en hij schrijft hierover:

"Mijn belangstelling resulteerde in het bezoek aan enkele wijnkelders. Stel u bovengronds een mooi ingerichte plaats voor met tafel, kast en stoelen, open vuur, licht en water. Daar ontvangt de wijnboer zijn gasten, daar viert hij bij voorkeur feest. Een brede trap leidt naar een onderaardse in zacht zandsteen uitgekapte galerij. Daar ligt de wijn in meerdere stapels van honderden flessen te rijpen. Als een partij rijp is, dus de smaak op punt staat, viert de boer feest. De versierde strooien krans, de Heuriger, wordt uitgehangen. Buren en vrienden komen proeven en meevieren. De dagen daarna blijft de Heuriger hangen als een teken dat op die plaats smaakvolle wijn kan bekomen worden.

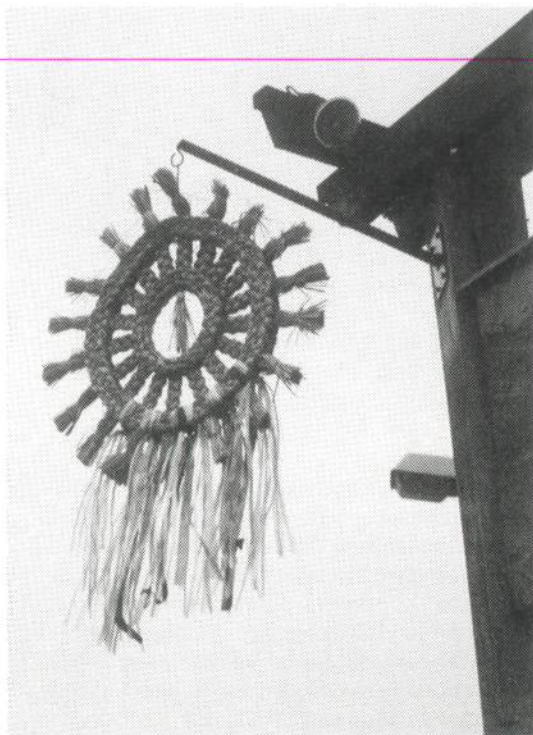

foto 1. de feestelijke Heuriger

foto 2. zetstuk in stro

foto's: Jaak Venken

Het ontstaan van 'de Heuriger' heb ik niet kunnen achterhalen. Doch in Wachau en het aangrenzende Weinviertel was de wijncultuur reeds gekend tijdens de Romeinen. De strooien krans doet me sterk denken aan de stenen versieringen van het zonnewiel op menig oud kerkje in Zuid-Frankrijk, ook op de West-Gotische kerken nabij Oviedo in het noorden van Spanje zag ik zulke wielen. Zelfs de huidige Basken grijpen weer terug naar het zonnewiel en versieren ermee de zerken van hun gesneuvelde vrijheidsstrijders. Ik vermoed dat het zonnewiel een feestelijk symbool is van de Kelten, de oude volksstam waarover in de streek van Neder-Oostenrijk, Beieren en het aangrenzende Frankenland veel onderzoek wordt gedaan.

Natuurlijk stelde ik mij de vraag of buiten dat zonnewiel ook nog andere zaken in stro werden gemaakt. Mijn speurtocht werd beloond, want in de verspreide dorpjes van het nog niet toeristisch verkende land van Neder-Oostenrijk wonen nog vlechters die behendig met stro weten om te gaan. Hun produkten worden in de souvenirwinkels en op de markten in de toeristische plaatsen goed verkocht als streekgebonden volkskunst. Ook de Oostenrijkers gebruiken die voorwerpen om een stukje van hun leefkamer, winkel of gelagzaal op te fleuren."

GRIEKS ONTBIJT

Bijgaande foto's maakte mevrouw de Vries-Serné op een vakantie in Griekenland voor ons.

Zij schreef erbij:

"Grieken ontbijten niet thuis, maar kopen op weg naar hun werk enkele van deze ronde broodjes die op vele straathoeken vanuit deze manden te koop worden aangeboden".

In een zonnig klimaat zullen ze zeker lang lekker vers blijven en niet klef van de regen!

red.

foto's: M. de Vries

WIE REKENT DIT EENS UIT?

Op blz. 19 van W & M '93-2 werd een gevelsteen afgebeeld die een mand met spijkers voorstelt. "De mand zal in werkelijkheid niet groot zijn geweest, want dan was hij niet te tillen" schreef ik daarbij.

Nu kan ik hieraan toevoegen dat het wellicht om een mand met 100 pond spijkers ging. Dit gegeven ontleen ik aan de tarieflijsten van beurtschippers, zoals die, bekrachtigd door stadsbesturen, tot 1820 golden. In Gorinchem b.v. werd voor alle ijzerwaren de vrachtprijs per 100 pond vastgesteld. Het lijkt me daarom niet onwaarschijnlijk dat de grootste mand voor spijkers zó gemaakt werd dat hij - hoog opgetast (zie de gevelsteen!) - precies dat gewicht inhield.

Het Amsterdamse pond was tot 1820 gelijk aan 494 gram. Als dan na de invoering van het metrieke stelsel het tarief per 50 pond geldt, verandert er dus nauwelijks iets, want het pond ("Nederlands" of "kilopond") werd toen officieel gelijkgesteld aan het kilo. Dat moet veel verwarring veroorzaakt hebben, want in 't dagelijks gebruik bleef een pond een pond, tot vandaag aan toe. In 1870 werd dan ook bepaald dat een kilo een kilo en 500 gram een pond zou heten.

M.P.

VERSLAG (VAN ONS VERBLIJF) IN VILLER FRANCE

Een cursus mandenmaken? Meer, veel meer.

Niet te vergelijken met het zich eigen maken van vlechttechnieken alleen.

Anders, volkomen anders.

Viller France, niet te vinden op veel kaarten, maar zeer zeker een bezoek waard.

Andere mensen, andere omgeving. Anders eten, leren, werken, slapen.

Anders omgaan met mensen, andere mensen.

Andere gedachten, ideeën, overtuigingen, opvattingen, meningen, uitingen.

Andere kijk op mensen, hun omgeving, hun doen en laten.

Andere kijk op lachen, problemen, huilen, tranen.

Anders respecteren van de ander.

Anders meedenken, meebeleven, meevoelen, meelachen.

Anders huilen, tranen verbergen, wegpinken.

Viller France een handvol Nederlanders in Duitstalig Frankrijk.

Vredig onder elkaar en met eigen bewoners.

Nederlanders, jonge Nederlanders ver van huis.

Ongedwongen jeugdigen? Maar met een gouden hart.

Soms met bergen problemen, schier onoplosbaar.

Vastberaden soms, dan weer zeer vertwijfeld.

Anders denkend over mensen, hun doen, hun meningen.

Anders denkend over mensen en de natuur met alles wat de schepping te bieden heeft.

Anders dan in de moderne maatschappij de mogelijkheden vertwijfeld benuttend.

Moge deze collage, opgetekend door een cursiste een weerspiegeling zijn van Viller, 1993.

Teng

MANDENVLECHTCURSUS VILLER VAN 12 T/M 16 JULI

o.l.v. Tonny Gerfen en met vakkundige assistentie van José Schilder

Een kort verhaaltje over een boeiende, zeer leerzame en gezellige week in Frankrijk.

's Zaterdag gingen we per trein en met zware rugzak al vroeg op pad. We ontmoetten elkaar in Heerenveen, Steenwijk en Zwolle; cursisten en fans van Arie van 't Hoog opweg naar een onbekende omgeving en een onbekende docent. "Goed voor jullie" had Arie gezegd. "Jullie leren dan 't mandenvak ook eens van iemand anders!"

Onze verwachtingen waren hooggespannen. Veel plezier hadden we onderweg en dat patroon zou zich voortzetten!

Na een lange reis moesten we even met onze ogen knipperen toen we in Viller arriveerden. Inderdaad een heel klein, stil dorpje met een alles overheersende torenklok, een sober onderkomen, maar een omge-

foto : Nelie Kerbert

ving zó rijk aan wilde planten! Dit ontdekten we de volgende dag onder deskundige leiding van Heilien en Ien. Aan 't einde van deze kleurrijke zondag ontmoeten we de andere mandencursisten en even aftasten.....! Al gauw bleek dat we, na over en weer geplaag, uitstekend met elkaar uit de voeten konden.

We verrichtten gezamenlijk de broodnodige werkzaamheden, we hielden en inspireerden elkaar en we lachten veel!

Maar..... en dat was natuurlijk het belangrijkste, we maakten, met de geweldige hulp van Tonny en José, schitterende manden. Werkelijk niet te geloven, maar we werden zaterdagmorgen met ons vijven en 19 manden naar het station gebracht. Iemand die fantasie heeft kan zich hier wel iets bij voorstellen. "Zijn ze ook te koop dames??"

Hoe dan ook , we kwamen goed thuis en we hebben alweer plannen voor 't volgende jaar.

Veel dank aan Tonny en José.

Nely Kerbert-Schermerhorn
te Sijbrandaburen

Een compositie van kunstenaar Jac. van Someren
(waarin o.a. wilgenbasten zijn verwerkt)